

XX НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ПЕРІОДУ

Євангеліє цієї неділі вселяє надію.

Бог вислуховує нашу молитву, якщо вона наполеглива. Існує така історія про святого Пастора з Арса. Одного разу до нього звернулася жінка з проханням помолитися за її родича, який перебував у вкрай важкому стані. Вони проводили новенну і просили святого приєднатися до них. Священик з Арса відповів тій жінці: «Ви можете молитися скільки завгодно, але я сумніваюся, що Бог щось зробить, бо в тому домі віри менше, ніж у конюшні».

Молитися без віри — це те саме, що й не молитися, бо ми від самого початку заперечуємо можливість того, що Бог нас почує. Фактично це рівнозначно тому, що плутати молитву з якоюсь магією. Ми промовляємо заклинання і чекаємо, що щось станеться, як це роблять відьми та чарівники у фільмах. Щоб молитися, треба мати віру.

Ісус, творячи своє чудо, хвалить ханаанську жінку, кажучи: «Жінко, велика твоя віра!». Це чудова похвала.

Оскільки жінка має віру, Ісус піддається її наполегливості. Ось чому Тертуліан каже, що молитва — це єдина зброя, якою ми можемо перемогти Бога.

З іншого боку, сьогоднішнє Євангеліє — це справжній урок. Іноді ми кричимо й чекаємо на негайну відповідь від Господа, як та сиропінікійська жінка. Наша молитва може навіть супроводжуватися підтримкою інших, які також заступаються за нас, як це роблять послідовники Ісуса в сьогоднішньому тексті — хоча їх рухає лише бажання позбутися її. Але Бог не поспішає. Це змушує нас замислитися над тим, що, хоча Він хоче дати нам усе, ми не маємо права на нічого.

Однак у цій сцені дивує наполегливість жінки. Навіть коли Ісус, здається, зневажає її: «Не годиться давати хліб, призначений для дітей, собакам», жінка не поступається. Причина в тому, що її бажання дуже велике.

Наша уява легко переносить нас до Євхаристії. Там Ісус не дає нам крихти, а своє власне тіло. Він віддає нам усе Себе, без міри, нескінченно перевершуючи будь-які очікування.